

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 92.

Femte Session.

63de Møde.

Onsdagen den 8de Februar.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortsat): Disse kunne ligesom visse andre Personer ifølge Loven, for Exempel de Gifte o. s. v., fæste sig bort i Dagleie; men der indeholdes Intet i Loven om, at det skulde være en ulovlig Contract, om disse Personer, som ikke have taget fast Tjeneste idetmindste paa $\frac{1}{2}$ Aar, ogsaa indgif en egentlig Tyendecontract paa en kortere Tid end $\frac{1}{2}$ Aar, og jeg kan ikke erkjende, at der i de Bestemmelser, som paalægge visse Personer af Bondestanden en vis Forpligtelse, skulde indeholdes Noget, som nærmere bestemmer Begrebet om en Tyendecontract for Landets Vedkommende. Det er for at undgaae de mislige Følger, der vistnok kunne opstaae af kortvarige Tyendecontracter, fastsat, at de ordentligviis skulde have en vis Varighed; men de Personer, som kunne fæste sig bort i Dagarbejde, maae vistnok ogsaa kunne tage Arbejde i uges- eller maanedsviis eller fjerdingaarsviis, og disse Contracter kunne indgaaes enten saaledes, at man efter det hele Forholds Bestaendighed maa antage, at Contracten ikke er en Tyendecontract, hvorved da heller ikke Tyendecontractens særlige Virkninger indtræde, eller saaledes, at man maa antage, at Contracten virkelig er en Tyendecontract, og altsaa ogsaa har dennes Virkninger. Den ærede 4de Landstthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) har troet, at man ind i Begrebet om en Tyendecontract kunde lægge det, at Forholdet vilde fortsættes, hvis ikke en Opfyldelse fandt Sted. Dette lader sig vistnok ikke gjøre. Det er vel det Almindelige, at de egentlige Tyendecontracter fortsættes, naar de

ikke opsiges; de indgaaes maanedsviis, halv-aarsviis, aarsviis, og ved disse Udtryk tænker man sig ikke, at Tjenesten skal være netop en Maaned, et halvt eller et heelt Aar; man tænker paa, at, naar ingen Opfyldelse finder Sted, fortsættes de; men jeg troer paa den anden Side, at man vilde komme til et urigtigt Resultat, hvis man vilde fastsætte, at det skulde høre med til Begrebet om en Tyendecontract, at den altid skulde fortsættes, hvis den ikke blev opsigt. Man kan meget vel tænke sig, at en Mand endog for en længere Tid, et halvt eller et heelt Aar, kan have Anledning til at fæste sig Tyende, men at han allerede forud veed, at dette Forhold maa løses, naar den Tid er udløben, idet f. Ex. hans Ophold paa et Sted da vil ophøre, og der kan vist ikke være Noget imod, at han for en aldeles bestemt Tid sluttede en saadan Contract, af hvilken det klarlig fremgik, at, naar Tiden var udløben, skulde hele Forholdet opheves og ikke fornyes. Dersom Tiden var udover $\frac{1}{2}$ Aar, var det saameget mere klart, at det var en egentlig Tyendecontract; men, selv om Contracten ikke blev indgaaet paa den bestemte Tid af $\frac{1}{2}$ Aar, kunde det ogsaa vel være en Tyendecontract; i Begrebet ligger ikke Noget for, at en saadan egentlig Tyendecontract ikke maatte kunne indgaaes paa en kortere Tid. Jeg veed heller ikke, om det skulde være hensigtsmæssigt at give en saadan ubetinget Regel, efter hvilken de særegne Virkninger af en Tyendecontract skulde falde bort, fordi Contracten ikke var indgaaet navnlig idetmindste paa $\frac{1}{2}$ Aar. En saadan Bestemmelse vilde vistnok lede til, at Contracter oftere end maafløe ellers vilde blive indgaaede paa $\frac{1}{2}$ Aar idetmindste, saa at man altsaa, naar man ikke vedtager denne Bestemmelse, vil udsætte sig